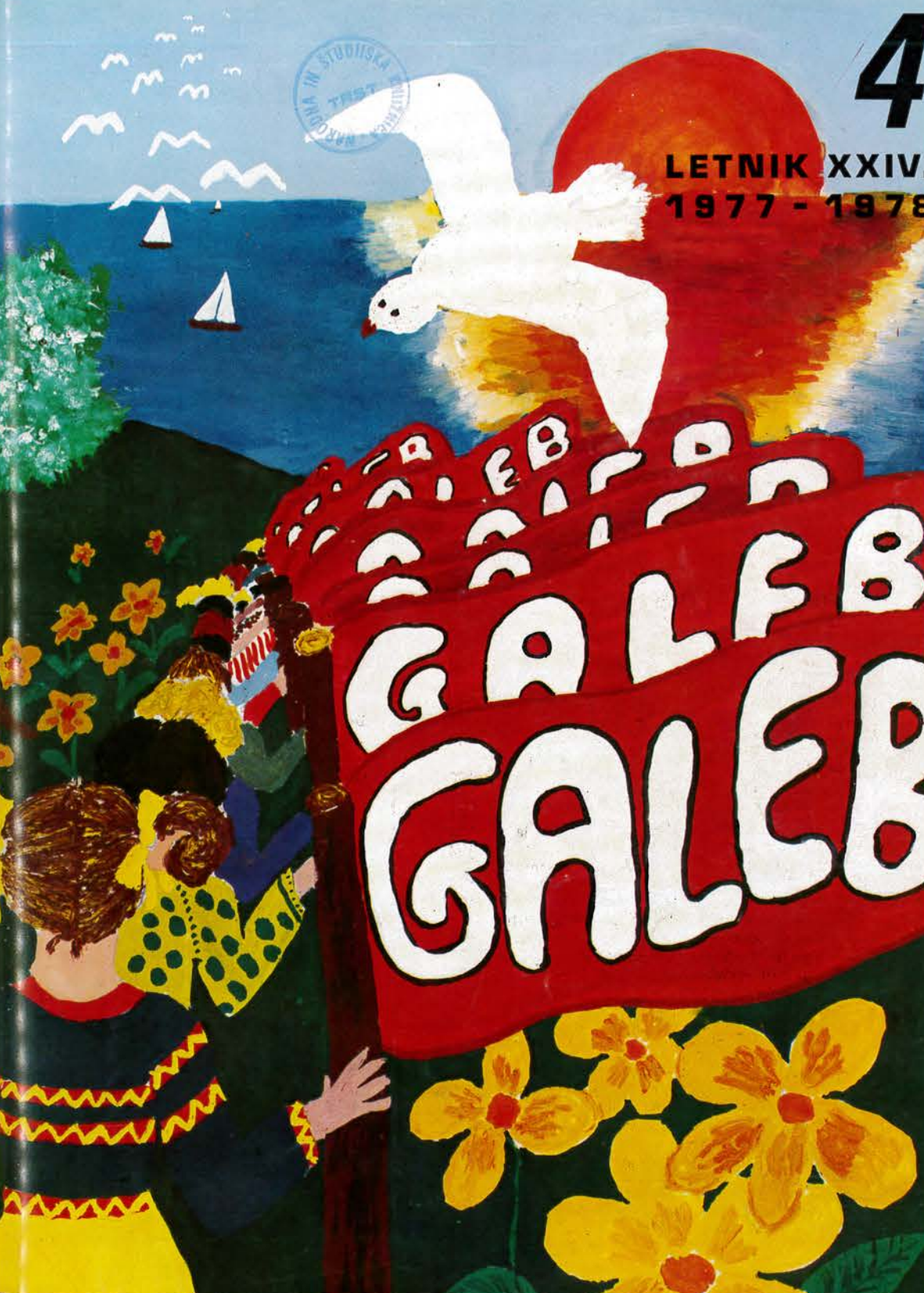

4

LETNIK XXIV
1977 - 1978

Galeb

Mladinska revija

VSEBINA

Vlado Firm: Vratolomne dogodivščine	
Matička in njegovega strička	89
Pričevanja o Prešernu	92
Slavo Štine: Na Vinici	93
France Bevk: Kraški pionirji	94
Meta Rainer: Pust in maškare	96
Daniilo Gorinšek: Želja	96
Berta Golob: Kalanova Mana	97
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak:	
Naša hiša	98
Sneženi možje; Rebus	99
Črtomir Šinkovec: Pravljica dolga kot	
zajčji rep	100
Neža Maurer: Knjiga	100
Zanimivosti	101
Franci Lakovič: Zimska restavracija	102
Valentin Polanšek: Sorodniki	102
Šport: Ivan Furlanič - Mario Šušteršič:	
Pogovor z Bojanom	103
Slike iz narave: Mišo Presl: Pajek	104
Zapojmo veselo: Miroslav Košuta: Vitez	
na obisku	105
Vojan T. Arhar: Lokomotiva	106
Šolarji pišejo	107
Natečaj	108
Urednikova pošta	111

Za bistre glave 3. stran platnic

Ilustracije za 4. številko Galeba so naredili: Marjanca Jemec - Božič (str. 96); Marjeta Cvetko (str. 96); Robert Hlavaty (str. 100); Božo Kos (str. 100); Š. P. (str. 89-91); Jelka Reichman (str. 97); Bine Rogelj (s'r. 102); Magda Tavčar (str. 95, 98, 99, 102, 106).

Priloga: Prosvetni domovi - Sadno drevje pri nas, besedilo: Evgen Dobrila, slike: Lojze Abram.

LETNIK XXIV. JANUAR 1978 ŠTEV. 4

Mesečnik (8 številok)

Izdaja:

Založništvo
tržaškega
tiska, Trst

Glavni urednik:

Lojze Abram

Odgovorni urednik:

Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:

Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - Tel. 41 55 34

Tiska:

Graphart, Trst, tel. 77 21 51

Naslovna stran:

Anastazija Korsič
2. A r. srednja š. SV. IVAN

Posamezna številka:

400 lir

Letna naročnina:

3.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod številko 158 od 3.5.1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Un. Stampa Periodica Italiana)

Vlado Firm

Ilustr.: Š. P.

Vratolomne dogodivščine Matička in njegovega strička

42. »Oh prosim, reši žabji rod, prišla je belouška, za njo so žabe slajša jed, kot pa medena hruška.«
Matiček skoči v vodo brž, za vrat jo z roko stisne, princ Žarko rešen smrti je in od veselja vrisne.
Hvaležen mu je žabji kralj, ker rešen mu je Žarko, zato v zahvalo podari mu ob slovesu barko.

43. Razpel Matiček jadra je, da plul bi čim hitreje in v ranem jutru vrača se, ga toplo sonce greje. Zagledal ga je štrk čuvar in ga pozdravil smelo, nastal je velik direndaj, bilo je vse veselo. Vesel v objem je pobič padel stricu na trebušček, ki je med časom tem postal res pravi debelušček.

44. Iz trsja spletla sta si splav, močno ga povežala, prigodam novim sta nasproti po svetu se podala. V slovo zamahne s krili štrk, splav že hiti po vodi, brzic se stric močno boji, vendar se vda usodi. Matiček pa pogumen je, z roko v pozdrav zamahne, »Nevarnosti bo menda kraj,« globoko se oddahne.

45. Tedaj bobnenje vode sredi gozda sta začula, nenadoma na slap sta s splavom reveža priplula. Z rokami hitro stric na močno vejo se požene, Matiček pa, ne bodi len, za pete se oklene. In splav po vodi zdrknil je lahko brez bremena, a našima junakoma so tresla se kolena.

46. Rešile so ju opice, ki tja so pridrvele, iz zagate ju izvleklo so, skakale prav vesele. Ukradle stricu so klobuk, na glavo poveznile in se po vejah zibale, iz njih norce brile. »Klobuk nazaj, grdoba ti,« od jeze stric rohnul je. Matiček pa že opico za dolgi rep ujel je.

47. So druge na pomoč prišle, za suknjič strica vleklo, na vso moč so trudile se, da so iz hlač ga sleklo. Zardel je striček od sramu, pa nič ni pomagalo, zaman od jeze pihal je nad to neumno šalo. Oblekla hlače opica, klobuk na glavo dala, Matička tudi ujela je, na veji se zibala.

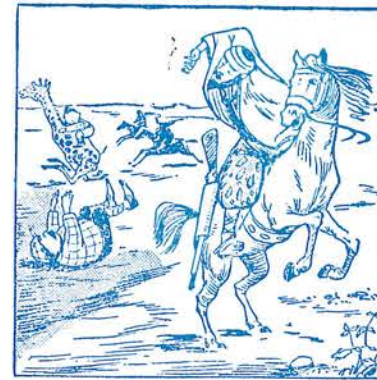
48. Kar zarjovel je lev strašno, da šlo je skozi ušesa, za las mu striček je ušel in skrnil se za drevesa. Matiček brž se spomnil je, da v žepu ima balonček, napihne ga, lev mislil bo: »To sladek je bonbonček.« Potisne mu v goltanec ga, balonček glasno počí in grozni lev prestraši se, korak nazaj odskoči.

49. Ves zmeden lev kar obstrmi, od straha omedleva, tega se res nadejal ni, ne ve kaj bi, okleva. Na vejah opice se mu prebrisano smeji, vesele takšne zmage so in prav na glas vrešči. Osramočen ves lev poda kar hitro se v goščavo, od jeze silne le renči, na tla poveša glavo.

50. Kar znajde tam med njimi se žirafa dolgonoga, ki ob vreščanju glasnem je prilezla iz brloga. Na njo brž zlezeta oba in zdirjata v puščavo, saj proč od teh nevarnosti je treba nesti glavo. V daljavi pa pokaže se prelepa zelenica, tam menda bo dovolj miru za upehanega strica.

51. Matiček, striček brez skrbi zdaj jezdit v puščavi, a glej, tam vrsta jezdecev naenkrat se pojavi. Arabci zlobni so bili, na uboge sužnje lovci, puščave gospodarji zli in brez srca trgovci. Se stric prestrašil je močno in se na tla strkljal je, Matiček pa z žirafo brž v puščavo oddirjal je.

52. Na lov so odhiteli nekateri za Matičkom, ostali pa na konjih vsi so zbrali se pred stričkom. Sklep bil storjen je ta: »Tja v tabor zdaj ga damo, in ko prišli bomo na trg, kaj drago ga prodamo.« Zvezali močno so krog rok, ga odvedli v taborišče za njimi striček je capljal kot nebogljeno pišče.

(Dalje)

8. FEBRUAR - slovenski kulturni praznik 129. obletnica smrti Franceta Prešerna

Pričevanja o Prešernu

Kako Ernestina Jelovšek, Prešernova hči, svojega očeta opisuje:

Obraz mu je bil zdravo rdeč in nekoliko od sonca zagorel; čelo belo in ne previsoko, ker je bil zelo bujnih las; moja mati je trdila, da je bilo to čelo najlepše, kar jih je kdaj videla. Oči, sive in bolj majhne, je imel le na pol odprte; njegov pogled je bil navadno resen in je dajal

Prešerna je na učenjaka Matijo Čopa vezalo iskreno prijateljstvo. Z njim se je rad sprehajal po Ljubljani. (risba: Justin, 1937).

očem nekaj motnega, vsled česar so ljudje uganili, da gleda temno. Samo kadar je bil razburjen, npr. vesel ali jezen, zaiskrilo se mu je oko in mogočen žarek je zadel predmet njegove ljubezni ali njegovega srda. Moji materi je rekel, da vidi v dno človeške duše, in nemogoče bi bilo nalogati ga. Obrvi so mu bile svetle in košate; nos podolgast in nekoliko zakrivljen; usta majhna; ustnice fine, gornja je molela nekoliko preko spodnje. Kadar se mu je tresla spodnja ustnica, se je vedelo, da je razburjen; kajti nikdar ni izgubil treznega preudarka. Brada mu je bila mehka in okrogla s plitvo jamico. Njegov pogled je bil skoro oster, a okrog ustnic je imel potezo iskrene dobrosrčnosti in miline. Lase, ki so bili zelo gosti, mehki in svetli, temno rjavi, skoro črni, je nosil navadno zelo dolge...

Obraz mu je bil podolgast. Hodil ni nikdar pokonci, ampak bil je navadno nekoliko upognjen. Korakal je naglo; kadar je bil razvnet, hud, pa je skoro tekkel; včasih zopet je stopal neskončno počasi in povešeno. Stopinje so mu bile kratke in goste in eno nogo je vlekel nekoliko za seboj. In čeprav je bil kmečki sin, imel je majhne roke in noge.

Njegova pisava je bila čedna in razločna.

Bil je izvrstnega spomina.

Lenka, Prešernova sestra, je povedala o prijateljstvu s Čopom:

Matija Čop je bil njegov najboljši prijatelj; vselej se mi je tako zdelo, da je s Čopom izgubil na zemlji vse, kar je imel. Čopova modrost ga je vodila. V letih sta si bila nekaj narazen; pa prav dobro vem, da sta se tikala. — Dokler je bil Čop, ni šel doktor nikamor drugam kot vsak dan zvečer k njemu. Ali je pa tudi Čop k nam prišel. »Tokrat je bilo tako fletno,« je rekla sestra Katrina. Čop je bil tako lepega zadržanja.

Bil je v tako dobrem imenu; pa je bil tudi vreden tako dobrega imena. — Včasih je prišel Čop k doktorju za izprehod ga vabit. Prišel je tudi, ko je šel v Tomačevem v smrt. Frence pa ni časa imel tisti popoldan. Je še takrat očital našemu: »Kadar pridem, nimaš časa.« Katrina je potem rekla: »To je dobro, da Frence ni šel. Za njim bi bil v vodo skočil in bi bil res skočil. Imel ga je strašno rad. Plavati nista znala ne doktor ne Čop. Utonila bi bila oba. Ko bi bil živel Čop, bi bil imel doktor za vselej le Čopa za družbo.

23. JANUARJA 1878 – 1978 100-letnica rojstva Otona Župančiča

Slavo Štine

NA VINICI

Ob Kolpi, tam na Vinici,
dom slavnega moža stoji,
dom Otona Župančiča —
to veste menda vsi...

Le žal in škoda, da ta čas,
ko tam bili smo tudi mi,
on sam ni prišel, živ, med nas!

Da gledali bi živi lik
in ne samo njegov —
pomnik...

KRAŠKI PIONIRJI

To je bilo tedaj, ko sem bil v partizanih. Z nekaterimi tovariši sem potoval s Tolminskega v Belo krajino. Med potjo sem se srečal s kraškimi pionirji.

Četudi je bila zima, na Primorskem še ni bilo snega, a mraza za debelo suknjo. Pot je bila dolga. Da nismo trčili na sovražnike, smo se izogibali cest, ubirali smo steze in delali velike ovinke. Kamor smo prišli, so nas prijazni ljudje vabili k topli peči in polni skledi. Kazali so nam pot iz kraja v kraj.

Nekega dne proti večeru smo prišli z Vipavskega na Kras. Ustavili smo se ob borovem gozdičku, ki je kot temna čepica pokrival vrh brda. Pod nami je ležala samotna kraška vasica. Iz dimnikov so se dvigali stebriči dima. Že so kuhali večerjo.

Bili smo utrujeni in lačni, a si nismo upali v vas.

»Morda so v nji Nemci,« sem ugibal. A nikjer v bližini ni bilo človeka, da bi ga vprašali.

Z nami je bil črnelasi Vipavec, ki nam je kazal pot iz zadnje vasi. »Počakajte!« je rekel. »Pojdem in pogledam. Če je varno, vam bom dal

znamenje.« Skrili smo se v gozdič, mož pa je odhitel po stezi. Z očmi smo spremljali njegovo črno kučmo, ki je kmalu utonila med hišami. Nismo dolgo čakali, ko se je zopet prikazal. Mož nam je mahal z obema rokama, kakor da se otepa sršenov. To je pomenilo, da Nemcev ni in da lahko pridemo v vas. Veselo smo se spustili po bregu. Ob dolgem zidu pred vasjo sta stala dva pionirčka. Mlajši je bil črn kot vran, a starejši ves belček, oba gologlava. In oba majhna kot dva brleza, še nobeden zrel za šolo. Na ramenih so jima visele lesene, lepo izrezljane puške.

Pozdravila sta nas s stisnjeno peščico.

»Smrt fašizmu!«

»Svobodo narodu!« smo jima odgovorili.

Ustavili smo se.

»Kaj pa vidva?« smo ju vprašali.

Molčala sta. Le s koncem očesa sta nas radovedno opazovala in stala kot pribita.

»Stražita,« nam je pojasnila neka ženica. »Saj nista sama. Dva sta na drugem koncu vasi, dva pa na bregu pod vasjo. Ko so izvedeli, da prihajate,

so bili koj na nogah. Kadar so partizani v vasi, zmeraj stražijo.«

»Tako?« smo se začudili. »A kaj, če res pridejo Nemci?«

»Če jih zagledajo, pritečejo pravit. Oni dan sta bila v naši hiši dva kurirja. Pionirji so pritekli in jima povedali, da se bliža sovražnik. Kurirja sta se še utegnila umakniti iz vasi.«

Pionirčka sta se delala, kakor da se ju to nič ne tiče. Zresnjena sta oprezovala na kolovoz, ki se je vlekel proti samotni cerkvi na bližnjem holmu.

A samotne kraške vasice niso stražili samo pionirji. Še pred našim prihodom so tri dekleta stekla v tri sosedne vasi. Če bi izvedela kaj sumljivega, bi koj pritekla. Zlati ljudje, ki so nas sprejeli lepše kot prijatelje, četudi smo se videli prvič. Varen in prijeten nam je bil počitek v topli kuhinji. Večerja nam je dala moči za nadaljnjo pot, ki nas je še čakala tisto noč. Še bolj kot to-

plota in jed nam je dobro dela prijazna beseda.

Znočilo se je. Tedaj je črnelasi pionirček ves zasopel planil v kuhinjo.

»Kaj je?« smo ga vprašali, preden je zajel sapo.

»Nekaj je počilo«, je povedal.

»Puška?«

»Ne, bolj močno.«

»Daleč?«

»O, daleč, tamle spodaj, ob gozdu.«

»Kolikokrat?«

»Samo enkrat.«

»Če gre zares, ne počni samo enkrat,« smo rekli.

»Lepo, da si prišel povedat.«

Odhajali smo proti cerkvi na rebri. Na nebu so se vžgale prve zvezde. Daleč nad morjem je gorelo večerno nebo.

Pionirčki z lesenimi puškami so nas v gruči spremili iz vasi. Na začetku klanca so se ustavili.

»Smrt fašizmu!« so nas pozdravili.

»Svoboda narodu! Le pridno stražite!«

»Bomo.«

Bili smo že daleč, a smo se še vedno ozirali. Najrajši bi bili ostali v vasici, pri prijaznih ljudeh in pogumnih pionirčkih. A morali smo dalje v noč, ki je zagrnila hiše, dolge sive zidove in sadno drevje. Vsenaokrog sama tema, nikjer luči...

Tako kot v tisti samotni vasici so stražili pionirčki po vseh kraških, vipavskih, briških in tolminskih vaseh. Brzopeti so prenašali pošto iz kraja v kraj. Bili so majhni kot ščinkavci, a pogumni kot veliki možje. Koliko so storili takega, česar nikoli ne bomo izvedeli! Med njimi so bili nekateri, ki jih je sovražnik ujel, tepel in mučil, a ničesar niso izdali. Teh se s hvaležnostjo spominjamo.

Pust in maškare

Pust za sabo
vrečo vlačí,
krofov in mesa
berači,
kar dobi,
vse vanjo stlačí.
Maškare
za njim norijo,
se čez travnike
podijo,
za trakove
ga lovijo.
Vanek mu pa
vrečo sune,
notri najde
tri kopune,
eden v dolgi
nos ga kljune!

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Marjeta Cvetko

ŽELJA

V naši hiši so tri miši,
te začno škrebļjati
vsako noč, ko bi zaspala
rada moja mati...

Oh, kako bi rad bil maček,
bi pospravil miši,
potlej lahko mirno spala
mati spet bi v hiši!

KALANOVA MANA

dila si je tudi zdravilne zeli: trpotec, kamilice, rman, materino dušico in tavžentrože. Posušena zelišča so imela poseben vonj in od njega je v soparnih dneh dišala vsa hiša. Na vrtu je rasla tudi reseda. Nihče ni imel tako lepih potonik kot ona in nihče takih dalij. Žično ograjo so čezinčez prerasle vrtnice.

Kadar Mana ni bila na dnini, je prekopavala svoj vrt. Pozimi pa je brala. Imela je celo skrinjo prastarih knjig. Toda nikoli mi ni povedala, kaj v tistih knjigah piše. Brala je tudi stare časopise. Bila je velike, krepke postave, a se je zelo bala, da ne bi zbolela.

»Če bom kdaj bolna,« je rekla kdaj pa kdaj vsa zaskrbljena, »ali mi boš takrat prišla skuhat čaj?«

Mana je v svojem življenju oplela cele kilometre ostrega strnišča. Čepé se je pomikala po razoru, za njenimi prsti pa je ostajala zrahljana prst. Kadar je žela, se je pokrila z ruto, ki jo je na poseben način prevezala s tremi rženimi slamami.

Nekega večera pa se ni vrnila z dnine. Padla je z visokega železnikega mostu in se ubila.

Medve sva se imeli radi. Naučila me je pleti repo, žeti, narediti povosmo, nabrusiti srp in kositi.

»Da boš znala,« je rekla, »če se boš omožila na kmete.«

Na koncu vasi je v hiši, ki je imela samo dva majhna prostora, živela Kalanova Mana. Bila je dninarica. Hodila je pomagat h kmetom, ki sami niso mogli opraviti vsega dela. To je bilo zagotovo ob žetvi in pletvi ali pa zgodaj spomladi, ko je bilo treba oklestiti drevje in narediti butare.

Mana je živela kar sama. Imela je vrt in na njem je raslo vse. Najlepše je bilo pisano cvetje. V maju so zacvetele šmarnice. Rasle so vzdolž grede na obeh straneh poti, ki je vrt delila na dva velika dela. Zasa-

Kotiček za najmlajše

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

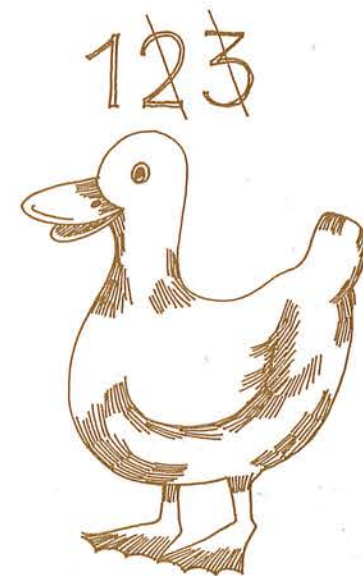

Sneženi možje

SAMO DVA STA POPOLNOMA ENAKA. KATERA DVA?

REBUS

(SNEG)

Pravljica dolga kot zajčji rep

Kmet je nekoč zapregel k plugu par volov. Ko je zapregel, je plug odpeljal na polje in začel orati. Na polju najde gnezdo, pokrito z železnim pokrovom. Kmet dvigne pokrov z gnezda, tedaj pa skoči iz gnezda zajec, ki je imel nenavadno kratek rep. Ker pa je bil zajčev rep tako kratek, bo tudi zgodba nenavadno kratka. Če bi bil zajčev rep daljši, bi lahko pripovedoval zgodbo, ki bi bila nekoliko daljša.

Toda kar smo rekli, smo rekli, vsi bomo v posteljo tekli!

Po transilvanski pravljici

Neža Maurer

Ilustr.: Božo Kos

KNJIGA

Debela knjiga
z zlatimi črkami
na mizi sedi
in se naduto drži.
Naj le sedi!
Naj se baha!

Z menoj na izlet
pa bo šla
tista drobna knjiga
s sivimi listi,
ki od branja že vsa
oslovsko ušesa ima.

2. PROSVETNI DOMOVI - Že 25. aprila 1880 so Škedenjci ustanovili Gospodarsko društvo, ki je uspešno delovalo, dokler ga niso fašisti razpustili. Sedaj deluje v Škedenju prosvetno društvo poimenovano po skladatelju IVANU GRBCU. V društvenem domu sta dvorana in sejna soba. Tu ima Glasbena matica svojo podružnico. Nasproti doma, v drugi stavbi, je večja soba, ki je namenjena otrokom za pošolske dejavnosti.

4. PROSVETNI DOMOVI - Novo poslopje MARIJIN DOM v Rojanu so otvorili 28. maja 1961. V pritličju je dvorana z odrom, zraven pa tri sobe za garderobo, skavtska soba in velika veža, kjer se igrajo otroci. V zgornjem nadstropju je manjša dvorana. Pred domom je dvorišče opremljeno za odbojko in košarko. V domu delujejo cerkveni pevski zbor, organizacija Marijine družbe, skavtska sekcija in glasbeni ansambel.

6. PROSVETNI DOMOVI - Konzumno društvo je leta 1904 zgradilo v Trebčah KULTURNI DOM. Leta 1927 so fašisti društvo razpustili in v zasedeni dom nastanili fašistično mladinsko organizacijo GIL. Po zadnji vojni ima svoj sedež v domu prosvetno društvo Primorec. Tu imata svoj sedež še športno društvo Primorec in godba na pihala. Dom ima dvorano z odrom, dva manjša prostora in dvorišče opremljeno z različnimi športnimi objekti.

8. PROSVETNI DOMOVI - V Trstu je MARIJIN DOM tudi pri Sv. Ivanu. Novo zgradbo so otvorili 24. novembra 1968. V pritličju je prostorna dvorana z odrom, pod njo pa manjša dvorana za sprejeme. V stavbi so še knjižnica in manjše sobe za društveno dejavnost. Dom uporabljajo pevski zbor Marij Kogoj, mladinski pevski zbor, skavtski odsek in orkester Explorer 74.

1. PROSVETNI DOMOVI - 14. decembra 1976 so občani dolinske občine slovesno otvorili v Boljuncu novo gledališče FRANCE PREŠEREN. Moderno poslopje ima v pritličju gledališko dvorano, oder, garderobo za gledalce in foyer, ki je prirejen tudi za likovne razstave. V zgradbi so še kinokabina, dve garderobi za igralce in razni društveni prostori, ki jih ima v najemu boljunsko prosvetno društvo France Prešeren.

3. PROSVETNI DOMOVI - Leta 1961 je gospa Gregorič darovala Škedenjskemu kulturnemu društvu lastno hišo. Društvo jo je preuredilo v prosvetni dom. V poslopju je dvorana z odrom, manjša dvorana, knjižnica in pisarna. Dom je poimenovan po pokojnem monsignorju JAKOBU UKMARJU. Tu imajo svoj sedež Škedenjski pevski zbor, otroški zbor, skavti in baletna skupina. V sklopu Doma je še Škedenjski etnografski muzej.

5. PROSVETNI DOMOVI - Novo zgradbo LJUDSKI DOM v Križu so domačini otvorili 6. novembra 1955. V poslopju so lepa dvorana z galerijo in odrom, dve manjši sobi za gledališke igralce, gostilna in še večji prostor nad njo. V domu delujejo prosvetno društvo Vesna, moški in ženski pevski zbor, nogometno društvo Vesna in športno društvo Mladina.

7. PROSVETNI DOMOVI - V Dolini je ZADRUŽNI DOM VALENTIN VODNIK. Staro hišo so vaščani zadržno vzeli v najem leta 1945. Dolinska zadruga je 1962. leta hišo odkupila in preuredila. Preurejeni dom so otvorili leta 1966. V njem je dvorana z majhnim odrom in soba za seje. V pritličju je zadružna gostilna. Dom je na razpolago moškemu pevskemu zboru Valentin Vodnik, godbi na pihala in podružnici Glasbene matice.

4. SADNO DREVJE
PRI NAS - Orehov
plod je lupinast.
Užitno je le njego-
vo jedrce. Iz jedrc
pridobivamo tudi o-
rehovo olje.

3. SADNO DREVJE
PRI NAS - Orehova
veja v cvetju. Mo-
ški cveti so v re-
sah, ženski pa so
na vrhu enoletnih
mladic.

2. SADNO DREVJE
PRI NAS - Orehovo
deblo obdaja svetlo-
sivo lubje. Les je
trd in zelo cenjen.
Deblo zraste tudi
do 15 metrov vi-
soko.

1. SADNO DREVJE
PRI NAS - Oreh s
široko krošnjo. Ore-
hovo drevo doseže
starost od 200 do
300 let.

8. SADNO DREVJE
PRI NAS - Sliva nam
daje koščičaste plo-
dove, ki jim pravi-
mo slive ali češplje.
Sad uporabljamo na
3 načine: svež, suh
ali konzerviran. Pre-
delujemo ga tudi v
marmelado in žga-
nje (slivovka).

7. SADNO DREVJE
PRI NAS - Slivova
veja v cvetju.

6. SADNO DREVJE
PRI NAS - Češplje-
vo deblo obdaja hra-
pavo, temnosivo lub-
je. Deblo zraste do
8 metrov visoko.

5. SADNO DREVJE
PRI NAS - Sliva s
krošnjo. Pravimo ji
tudi češplja. Sliva
ima široko, gosto
razvejano krošnjo in
nazobčano listje.

12. SADNO DREVJE
PRI NAS - Hruška je
pečkast plod. Pozna-
mo različne vrste
hrušk.

11. SADNO DREVJE
PRI NAS - Hruškova
veja v cvetju.

10. SADNO DREVJE
PRI NAS - Hruškovo
deblo obdaja lubje
sive barve. Deblo
zraste tudi do 15
metrov visoko.

9. SADNO DREVJE
PRI NAS - Hruška s
krošnjo. Doživi sta-
rost tudi nad sto-
dvajset let.

16. SADNO DREVJE
PRI NAS - Smokvi-
ne plodove - smok-
ve ali fige uživamo
sveže ali posušene.

15. SADNO DREVJE
PRI NAS - Smokvi-
na veja v cvetju.

14. SADNO DREVJE
PRI NAS - Smokvi-
no deblo obdaja ze-
lo gladko svetlosivo
lubje. Smokva raste
kot grm ali drevo.

13. SADNO DREVJE
PRI NAS - Smokva
s krošnjo. Pravimo
ji tudi figa. Pri nas
dobro uspeva v niž-
jih toplih legah.

Zanimivosti

KONJ NADOMESTIL BENCIN — Lastnik dostavnega avtomobila se je v nekem nemškem mestecu naveličal čakati ob bencinskih črpalkah in prišel na zamisel, da je konjska moč tudi v pravem konju. Odločil se je zato, da bo svoj avtomobil odslej vozil s pravim konjem. Vozilo je preuredil tako, da je v karoseriji ob volanu izrezal odprtino, skozi katero je potegnil vajeti za vodenje konja. Posebnež trdi, da se je s svojim izumom rešil neprilik, ki mu jih je povzročal avtomobil pri vožnji na bencinski pogon. Njegovi soimeščani pa so mnenja, da je mož malo prismuknjen.

OGNJENA PTICA — Ne, ne mislite, da nam je uspelo fotografirati leteči krožnik z Marsa ali kakega drugega planeta. Kar vidite na sliki je le avtomobil, ki ga izdeluje zahodnonemška tovarna BMW in ga je imenovala »Ognjena ptica«. Pravijo, da je ta avtomobil prava mojstrovina, ki jo bo po-

ganjal 6-valjni motor s 300 konjskimi močmi. To športno vozilo bo dosegalo največjo hitrost 300 kilometrov na uro. V tovarni bodo izdelali le 400 takih avtov in govorijo, da imajo že 400 kupcev, katerim bodo spomladi letos izročili te mojstrovine. Vprašanje je le, kod bodo ti avtomobilisti vozili, ko velja sedaj strog zakon o omejitvah hitrosti.

PES Z OČALI — Neka francoska ljubiteljica živali se je spomnila, da bi lahko živalim, ki imajo težave z vidom, pomagala z očali. Izdelala je tako očala za svojega kratkovidnega psa, potem pa še za druge pse in mačke. Pravi, da se je pes najprej očal hotel otresti, potem pa se jih je privadil in jih nosi brez težav.

Franci Lakovič

ZIMSKA RESTAVRACIJA

Na vogalu naše hiše
že od davi tole piše:
»Do pomladi sredi vrta
restavracija odprta

bo za vrabce in sinice,
kose in vse druge ptice,
ki jim v dneih, ko veter tuli,
po želodčkih lačnih kruli.

Vsem na voljo je jedača —
slastna iz semen pogača,
a v veljavi je vabilo
za današnje že kosilo.«

Ni podpisa pod pisavo,
vendar brž uganem pravo:
sestavljalec teh vrstic
Peter je, ljubitelj ptic.

Ilustr.: Magda Tavčar

Valentin Polanšek

Ilustr.: Bine Rogelj

SORODNIKI

Oče hodi raz delo,
mati poje veselo,
sinu vse je žoga,
hčerka rada uboga,
ded je počasen,
babica ve novo basen,
vnuk se sam še ne obuje,
vnukinjo pa vse ljubkuje,
stric ima kmetijo,
teta pa oštarijo,
nečak se rad potepa,
nečakinja je lepa,
brat prav hitro piše,
sestra krasno riše,
bratranec je v tovarni,
sestrična v slaščičarni —
Kdor še več sorodnikov ima,
naj po imenu vse pozna.

Šport

Ivan Furlanič - Mario Šušteršič

Pogovor z Bojanom

Zadnje dni decembra so se športni novinarji Slovenije zbrali v novozgrajeni dvorani v Krškem, kjer so nagradili najuspešnejše slovenske športnike v minulem letu. Tu se je znašla elita slovenskega športa, od Boruta Petriča in Mime Jauševca do Mira Cerarja in Bojana Križaja, ki je vsaj za nekaj časa odložil svoje Elanove smuči in se oddahnil od napornih in napetih smučarskih nastopov v eliti najboljših smučarjev, ki se potegujejo za svetovni pokal. Po

svečanosti v Krškem pa je simpatičen, plavalasi Bojan odšel nekoliko na oddih na... smučanje v Kranjsko goro, kjer smo ga srečali in naprosili, da nam nekaj pove o svojih uspešnih tekmovanjih, na katerih dosega res izredno dobre rezultate.

Prijazni Bojan, ki je prav 3. januarja dopolnil 21. leto, je povedal, da je začel smučati v svojem rodnem Trziču že s šestimi leti in tako nadaljeval družinsko tradicijo. Pravo tekmovalno smučanje pa se je zanj

začelo tedaj, ko je pred približno petimi leti prvič nastopil v A reprezentanci. Seveda ni šlo brez dobre in trdne volje, težav in truda. Potrebna pa je tudi resnost, če hočeš kot športnik in smučar doseči dobre rezultate. Bojan se je ves posvetil smučanju, zato je bolj poredkoma doma. Kadar ne trenira — lani poleti je treniral celo v Argentini — tekmuje, kadar ne nastopa na tekmovanjih pa trenira. Ostaja mu prav malo prostega časa, in še ta je zelo na kratko odmerjen, ker se mora posvečati študiju kot slušatelj na Visoki šoli za telesno kulturo v Ljubljani.

O svojih izkustvih in spoznanjih nam je v zvezi s smučarskimi nastopi povedal, da posnema slog neprekosljivega Stenmarka, ker mu pač tisti slog najbolj odgovarja.

Stenmark je zelo uspešen tekmovalc, vendar je tudi Bojan Križaj prav tako resno vzel celotno zadevo in se zato vestno pripravlja za vsak nastop, zato tudi uspehi ne izostajajo. Glede jugoslovanske smučarske reprezentance, ki nastopa za svetovni smučarski pokal, je prijazen Bojan povedal, da je zelo homogena in da tudi med slovenskimi smučarji ne manjka talentov, ki se lahko povzpnejo na sam vrh svetovne smučarske elite, seveda z resno pripravo. Kar se tiče slovenskih smučarjev je zato optimizem na pravem mestu.

Na koncu sproščenega pogovora je Bojan vsem mladim zamejskim športnikom, predvsem smučarjem, in zlasti vsem bralcem Galeba, želel mnogo uspehov. Mi vsi pa mu želimo še mnogo blestečih zmag.

Slike iz narave

PAJEK

Miro Presl

Nekateri se ga bojijo, drugi pa pravijo, da prinaša srečo. V zmoti so bodisi eni kot drugi, vsaj pri nas, kjer ne živijo za človeka nevarni pajki. Pa poglejmo kakšen je pravi pajek. Glavo ima zraščeno z oprsem, oblasti zadek se drži prednjega dela telesa le s tankim recljem, ima osem členastih nog, najbolj značilna pa je pri pajku razvrstitev oči. Po njih legi mnogokrat določujemo posamezne pajčje skupine. Pri nekaterih vrstah pajkov so samci pravi pritlikavci v primerjavi s samicami.

Pajkova značilnost je, da si splete mrežo, ki mu služi kot dom in seveda kot past za svoje žrtve, katere ovije in izsesa. Na koncu zadka ima namreč pajek šest ali tudi samo štiri bradavice, iz katerih se vleče lepljiv sok, ki se pokaže v obliki niti, s katero pajek prede svojo mrežo. Nekateri paj-

ki pa vendarle ne delajo mreže in kar v travi love svoj plen.

Pajki so nočne živali in v temi zelo dobro vidijo. Potepuhi so in samotarji in se večkrat spravijo na lov tudi podnevi.

Zapojmo veselo

Miroslav Košuta

VITEZ NA OBISKU

Glasba Aleksander Vodopivec

^{LA b} ^{FA-} ^{SIB-} ^{MIB}
 Na
^{LA b} ^{FA-} ^{SIB-} ^{MIB7} ^{LA b} ^{FA-}
 jaše vitez, jaše vitez, jaše vitez moj!
^{SIB-} ^{MIB} ^{LA b} ^{FA-} ^{SIB-} ^{MIB}
 Na
 iskrem konju, na črnem vranecu skoz gozd v planjavo po strmem klancu. Jaše vitez, jaše vitez,
^{SIB-} ^{MIB7} ^{LA b} ^{FA-} ^{SIB-} ^{MIB}
 jaše vitez moj! Je ves v okle-pu in ves sre-brn, a iskri vranec kot oglje črn.
^{LA b} ^{FA-} ^{SIB-} ^{MIB7} ^{LA b} ^{FA-}
 Kdo si ne želi i-me-ti takega pri-ja-telja, ki je moral o-ži-ve-ti
^{SIB-} ^{MIB7} ^{LA b} ^{FA-} ^{SIB-} ^{MIB7}
 iz nekdanje-ga sveta. Gre mi-ro vlakov in mimo avtov v ta svet atomov in astronautov.
^{LA b} ^{FA-} ^{SIB-} ^{MIB7} ^{LA b} ^{FA-}
 Jaše vitez, jaše vitez, jaše vitez moj! Potem se vr-ne spet v zgodovino in
^{SIB-} ^{MIB7} ^{LA b} ^{FA-} ^{SIB-} ^{MIB7}
 skoz viha-rje in skoz divjino jaše vitez, jaše vitez, jaše vitez v boj!
^{LA b} ^{FA-} ^{SIB-} ^{MIB7} ^{LA b}
 Jaše vitez, jaše vitez, jaše vitez v boj, v boj!

Vodilna melodija v istoimenski mladinski igri v uprizoritvi Stalnega slovenskega gledališča.

LOKOMOTIVA

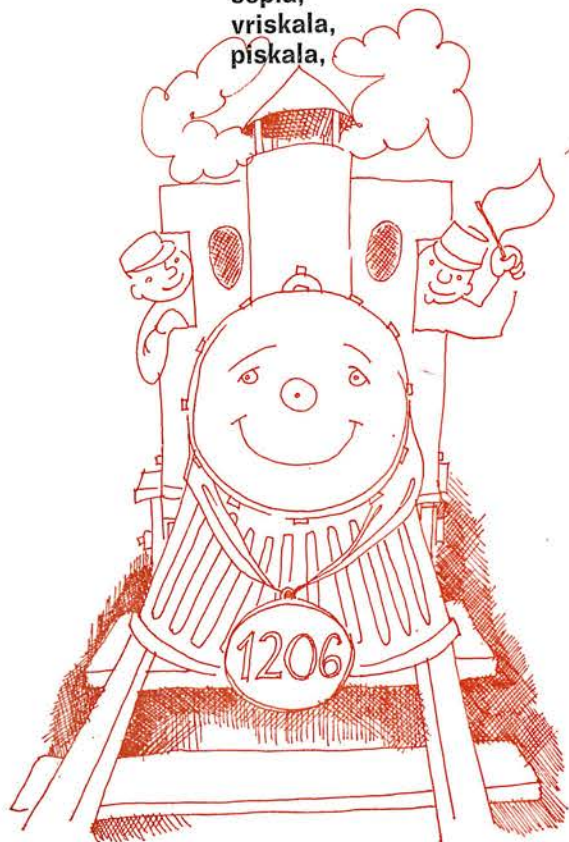
Železniška
postaja
Zlati
klas
daje
vsem
od
kraja
ta
razglas!

Opolnoči,
nocoj,
je
šla
v
zasluženi
pokoj
lokomotiva
številka
1206,
parni
stroj
z
železnih
cest.

Pol
stoletja
je
ropotala,
žvenketala,
puhala,
pihala,
stokala,
kihala,
hropla,
sopla,
vriskala,
piskala,

čez
mostove
preko
rek,
skoz
tunele
pod
gorami,
ne
meneč
se
za
nevihte,
gosto
meglo,
beli
sneg,
dokler
stara,
sredi
dela,
ni
za
rjo
nam
zbolela.

Kdor
bi
pa
zdajle
hotel
k
njej,
naj
gre
v
tehnični
muzej!

Šolarji pišejo

OSMEGA DECEMBRA

Osmega decembra sem šel na izlet. Organiziral ga je Dijaški dom. Peljali smo se z dvema avtobusoma. V prvem so bili dečki in deklice, v drugem pa odrasli izletniki. Oba avtobusa sta bila iz Gorice in sta nas čakala blizu Dijaškega doma. Odpotovali smo ob osmi uri. V Sežani smo se ustavili. Od tam dalje je bil na poljih sneg.

Peljali smo se v bolnico Franjo. Tja se pride po nevarni stezi, ki se vije ob potoku navzgor. To stezo so napravili po vojni. Med vojno, ko je bolnica delovala, so hodili po vodi v potoku. Na nekaterih mestih, kjer se ni dalo niti po vodi, so ranjence vlekli gor z vrvmi. Zaradi tega je bila bolnica nedostopna. Ko smo prišli do bolnice, smo si ogledali operacijsko sobo, sobo za ranjence, kuhinjo, jedilnico, bunker in drugo.

Ko smo se vračali, smo se obmetavali s kepami snega. Kosilo je bilo v restavraciji. Jaz nisem nič jedel. Tam je bila tudi zdravnica Franja. Povedala nam je nekaj o tej bolnici. Na povratku smo si ogledali tudi cementarno v Anhovem. Vodja nam je cementarno razkazal. Videl sem ogromen mlin, ki je mlel kamenje, iz katerega po raznih postopkih pridobivajo cement. Vodja nam je povedal, da lahko v cementarni proizvedejo 2 milijona ton cementa na leto. Po tem obisku smo se srečni in veseli vrnili domov.

Lucijan Lippolis
3. r. SV. FRANČIŠEK

Na praznik osmega decembra smo šli na izlet, ki ga je priredil Dijaški dom. Šli smo vsi učenci, vzgojitelji, naši starši in prijatelji. Z avtobusom smo se odpeljali zgodaj zjutraj mimo Sežane, Postojne, Planine, Logatca do Idrije. Od tu smo se peljali še malo in se potem peš napotili navzgor proti soteski, v kateri so barake partizanske bolnice Franja. To ime je bolnica dobila po partizanski zdravnici, ki je tam skrbela za ranjene partizane. V barakah je približno tako, kot je bilo med vojno. Do barak vodijo ozke stopnice, pod katerimi teče deroč potok. Bali smo se, da ne pademo v vodo.

Z avtobusom smo se potem odpeljali v Cerkno. Tu smo si ogledali šolo, katero so zgradili v spomin padlim borcem. Za dobrodošlico so nam učenci te šole zapeli »Ža-

be«, pomočnica ravnatelja pa nam je na kratko opisala zgodovino mesta Cerkno. Nato smo si ogledali učilnice in druge prostore. Iz šole smo šli v lepo restavracijo na kosilo. Po kosilu so nam predstavili zdravnico Franjo in njenega pomočnika, ki sta skupaj delala v bolnici Franja.

Obiskali smo še cementarno v Anhovem in ta ogled je bil zelo zanimiv. Pogostili so nas z večerjo in posloveli smo se, ko je bila že tema. Z avtobusom smo se srečno vrnili v Trst.

Jadranka Čulav
3. r. SV. FRANČIŠEK

NAŠA UČILNICA IN RAZRED

V našem razredu smo vsi veseli in srečni. Našo učilnico so prenovili. Sedaj je najlepša v šoli. Tako je lepa, da se je ne moremo nagledati. Škoda, da ni reda. Jo bomo že pospravili.

Tanja Ukmar
2. a r. PROSEK

Merica Zlobec, 5. r. SV. ANA

Natečaj

Spet je na vrsti vsakoletni nagradni natečaj za nove platnice revije GALEB v prihodnjem šolskem letu 1978-79, zato mladi risarji in umetniki sprostite svojo fantazijo in se takoj lotite dela z barvicami in čopiči, ker vas čaka veliko presenečenje!

S prihodnjim šolskim letom 1978-79 bo GALEB slavil svoj srebrni jubilej, to pomeni 25 let rednega in neprekinjenega izhajanja, kljub oviram in številnim težavam. V počastitev tega pomembnega jubileja bo zato GALEB izhajal vsak mesec v prenovljeni obleki, se pravi z drugačno platnico, kar pomeni, da bo izbranih kar osem vaših najlepših barvno slikovitih, primernih in izvirnih osnutkov, ki bodo krasili revijo.

Izdelke v pokončnem formatu, po možnosti v velikosti 24x33 centimetrov — ponavljam: v pokončnem formatu, v velikosti 24x33 centimetrov — in v poljubnih barvah ali tehnikah, z obveznim napisom GALEB na vidnem mestu, morate poslati Uredništvu revije najkasneje do 31. marca 1978. Na hrbtni strani vsakega izdelka je treba napisati geslo, ki ga morate potem prepisati na ovojnico, v kateri mora biti list z imenom in priimkom udeleženca natečaja ter z navedbo razreda in šole, oziroma tečaja in kraja. Zalepljeno ovojnico je treba priložiti izdelku.

Nagradnega natečaja se lahko udeležijo vsi učenci in dijaki slovenskih osnovnih in srednjih šol na Tržaškem in Goriškem ter šolarji, ki obiskujejo razne tečaje slovenščine v Beneški Slove-niji in Kanalski dolini.

Poslane osnutke bo ocenila komisija, jih izbirala tudi na podlagi primernosti za objavo v mesecih časovnega obdobja od jeseni do poletja, v katerem izhaja GALEB, in določila zmagovalce, ki bodo prejeli v dar IZBOR MLADINSKIH KNJIG. Izbrani in nagrajeni osnutki bodo objavljeni v zadnji letošnji številki GALEBA.

Uredništvo poslanih osnutkov ne bo vračalo. Prav tako ne bo vzelo v poštev izdelkov, ki jih bo prejelo po določenem roku 31. marca 1978.

UREDNIŠTVO

Med odmorom smo si danes nagajali. Potem smo šli nagajat in dražiti še slugo. Sluga se je razjezil in povedal učiteljici. Učiteljica je nekatere od nas poslala prositi slugo odpuščanja.

Erik Zorn
2. a r. PROSEK

NAŠA UČITELJICA

Naša učiteljica nas lepo uči. Ima dolgo, dolgo kito in naočnike. Kadar gremo k telo-

vadbi, nas opozori s piščalko, če nismo pridni. Meni so zelo všeč učiteljice z naočniki. Naša učiteljica se imenuje Mara Godina in je doma iz Šklednja. Z nami se lepo potrudi, ker imamo tudi popoldanski pouk. Učiteljica nam je pripovedovala tudi o svojih dveh muckah.

Kristina Milini
3. r. DOLINA

MOJA SESTRICA

Moji sestrici je ime Nataša. Stara je tri leta in pol. Zelo je ljubka, prijazna in radodarna. Ima me zelo rada in jaz njo. Kadar me očka »l« mama kregata, me vedno brani. Kadar prihajam iz šole domov, me preseneča z bonboni, v žvečilnim gumijem, ali s kakšno drugo rečjo. Vendar se tudi midva skregava, a si takoj vse odpustiva. Moja sestra je zame zlató.

Valter Cossutta
3. r. SV. FRANČIŠEK

MOJA RIBICA

Letos sem na zoološkem sejmu dobil ribico. Ribici sem dal ime Tigrica. Bila je rdeča, na hrbtu je imela črne pikice. Ko sem prišel domov, sem jo dal v stekleno vazo. V vazo sem dal tudi mivko, korale in grmovje. Tigrica je kmalu postala moja najljubša prijateljica. Vodo sem ji menjaval vsak drugi dan. Kadar sem se vračal iz šole, sem jo vedno občudoval, kako se je hranila. Lepo je bilo videti, kako je Tigrica plavala in me opazovala. Imel sem jo zelo rad. Nekega jutra je očka vstal in zagledal ribico mrtvo. Tisti dan sem bil prav žalosten.

Pavel Steržaj
3. r. BOLJUNEC

MOJ MUCEK

Imel sem mucka, ki sem ga klical Tomi. Njegov kožuh je bil sive in bele barve. Bil je prijazen, ker me je vsako jutro čakal pred vrati, da mu dam mleka. Rad se je z menoj igral. Kadar sem prihajal iz šole, me je čakal na cesti. Rad se je umival in se ni pustil od vsakega ujeti. Rad je tudi lovil miši.

Ko sem nekega dne prišel iz šole, Tomija nisem dosti časa videl. Vprašal sem prijatelja, vendar ga niti on ni videl. Tomija ni bilo nazaj več mesecev. Zvedel sem, da ga je povozil avtomobil.

Marko Ota
3. r. BOLJUNEC

Pavel Debelis, 5. r. SV. ANA

MOJ BRATEC

Imam bratca, ki se imenuje Danilo. Je mlajši od mene in hodi zadnje leto v vrtec. Ima svetle lase in sinje oči. Moj brat izgovarja črko »r« namesto črke »r« in zato ga včasih težko razumemo. Večkrat mi nagaja, kadar delam nalogo, zato se skregava. Kljub temu ga imam rad, in je prav lepo, kadar se skupaj igrava.

Štefan Pahor
3. r. SV. FRANČIŠEK

BRATEC IN SESTRICA

Bratec se imenuje Milan, sestra pa Marta. Marta hodi v šolo. Zelo je pridna. Ima rjave lase, je zelo visoka in pametna.

Milan je majhen, je simpatičen, a vendar malo nagaja. Ima rjave lase, rjave oči in je zelo duhovit. Zelo se imava rada. Kakšenkrat se skregava. Milan in Marta sta rojena v znaku kozoroga. Milan je kozel, Marta pa koza. Ker sem rojen v znaku leva, sem lev. Kozel in koza se leva bojita, zato vedno zbežita.

Peter Klinc
3. r. SV. FRANČIŠEK

DRUŽINA LIŠČKOV

Pred hišo imamo več dreves. Na njih je vedno polno ptičkov. Med njimi so tudi liščki, ki so meni zelo všeč. Poleti sta si dva liščka naredila gnezdo na mandeljnu. Samička je znesla jajčeca in iz njih so se izlegli majhni liščki. Samička je iskala hrano, oče samec pa je varoval majhne liščke. Ko so odrasli, so zapustili gnezdo. Toda večkrat se vračajo v svoje domače gnezdo in lepo pojejo. Kadar jih vidim, jim natosim drobtinic, da jih razveselim.

Tanja Korošec
3. r. BOLJUNEC

ZGODBA O MAČKI

Pred časom smo doma imeli mačko, ki se je imenovala Piki. Imeli smo jo šest mesecev. Nekega dne jo je povozil avto. Sestra in jaz sva bila zelo žalostna. Skoraj sva jokala. Poklicala sva dedka in on jo je zakopal blizu naše hiše.

Julijan Prašelj
3. r. BOLJUNEC

RIBICE

Očka je kupil v Trstu akvarij. Postavili smo ga v dnevno sobo. Napolnili smo ga z vodo. Na dno smo postavili školjke in dve majhni korenini. Naslednji dan smo šli kupiti ribice. Kupili smo štiri rdeče, dve črni in dve beli. Bile so zelo lepe. Vsak dan sem jim dajal hrano.

Sedaj ribic nimamo več, ker so poginile.

Robert Polh
3. r. RICMANJE

ŠOJA

Doma imamo šojo, ki jo je očku daroval prijatelj. Ko smo jo dali v kletko, je bila zelo razburjena. Kletko smo dali na balkon. Nekoč je močno zapihala burja in kletko prevrnila. Tedaj je očka nesel kletko s šojo v klet.

Šoja ima črn kljun, je rjave in modre barve. Zdaj se je pomirila. Kadar pridem iz šole, ji dam hrano: žito, koruzo, koščke mesa in vodo.

Valter Koren
3. r. BOLJUNEC

MOJ MUCEK

Dobila sem lepega malega mucka. Bil je rjavorumen barve. Postavila sem mu škatlo, v kateri je spal. Da bi mu bilo topleje, sem v škatlo dala star očetov jopič. Nosila sem mu mleko in drugo hrano. Mucek je rastel in obenem so se mu tudi kremplji krepili, da je laže lezel po drevesih. Ko je bil star tri mesece, ga je avto povozil. Mama ga je pokopala. Bilo mi je zelo žal. Dobila pa bom drugega mucka in mu dala isto ime.

Lajris Žerjal
3. r. BOLJUNEC

Sara Dougan, 1. r. SV. IVAN

KONJ

Konj je zelo bistra domača žival. Je ena prvih udomačenih živali. Nekoč so ga bolj uporabljali kot dandanes. Konji so vozili kočije, kmetje pa so imeli konje za delo. S konji so orali in vozili seno za druge domače živali. Danes konjev ni skoraj več, ker se vsi poslužujejo avtomobilov, tovornjakov in traktorjev.

Večkrat hodim s starši v Lipico, kjer je velika konjušnica. Tam so lepi beli konji. Ti konji so namenjeni za jahanje in so zdreširani.

Aleksander Žerjal
3. r. BOLJUNEC

MOJ PTIČEK

Ko sem bil star tri leta, nam je teta darovala ptička. Tedaj je bil star le petnajst dni. Kupili smo mu kletko in ga dali vanjo. Mamica mu je vsak dan dajala hrano in vodo. Dajali smo mu tudi vodo za kopanje. Tega je bil zelo vesel. Mama je vedno pazila, da ni zmočil vse, kar je bilo naokoli. Včasih smo mu dajali tudi piškote. Cele dneve je lepo pel. Če smo mi kričali, je še glasneje žvrgolel. Nekega jutra mu je mama hotela dati hrano in opazila, da leži na dnu kletke. Poklicala je mene in tudi Heleno. Popoldne smo ga zakopali. Midva sva bila zelo žalostna.

Denis Zobec
3. r. BOLJUNEC

UDOMAČENE ŽELVICE

Pri nas doma nimamo domačih živali. Z Alešem pa imava vsak svojo želvo. Kupili smo ju v Trstu. Vsak drugi dan jima menjava vodo. Hraniva ju enkrat na teden. Želvi sta zelo majhni. Na hrbtu imata oklep zelene barve, na trebuhu pa je rumene. Kadar se ju dotikava, skrivajta glavici in rep v svoj oklep. Očka pravi, da bosta zrasli, a midva mu ne verjameva. Kadar jima nihče ne nagaja, plavata v vodi in lezeta na otokček, ki stoji v vazi. Ker ju imava že toliko časa, sta želvi za naju domači živali.

Mitja Ota
3. r. BOLJUNEC

ZGODBA O PSIČKI

Imam psičko, ki se imenuje Fufi. Ko sem bil nekega dne v vasi, me je prišel klicat stric. Naglo sem se odpravil domov in našel lepo psičko. Stric mi je povedal, da jo je našel na cesti. Pritekla je k meni in mi polizala čevlje. Bil sem vesel. Oče je dejal, da jo bomo obdržali samo za mesec dni. Žal mi je bilo in sem začel jokati. Oče se me je zato usmilil in povedal, da bomo psičko obdržali tudi za več časa. Odkar jo imam, so minila štiri leta. Psička je svetlorjave in bele barve. Ima črn nosek in rjave oči. Dolga je 40 centimetrov, visoka pa 25. Zelo jo imam rad.

Igor Coretti
3. r. BOLJUNEC

ZGODBA O PTIČKI

Nekoč, ko sem bil še majhen, je mama na balkonu obešala perilo in naenkrat zagledala na vrvi papagajčka. Ni si upala vzeti ga v roko, zato je poklicala sosedo. Ta je takoj prišla in papagajčka pokrila s klobukom. Nato ga je vzela v roko in ga prinesla v hišo. Ker nismo imeli kletke, smo ga začasno zaprli v škatlo, v kateri smo izrezali luknje, da je lahko dihal. Ko je očka ku-

pil kletko, smo ga dali vanjo. Bil je svetlo-modre barve in zelo lep. Pozneje smo mu kupili samico. Ta je bila rumene barve. Po več letih sta poginila. Meni in sestri je bilo žal, zato so starši kupili drugi par papagajčkov, prav take barve, kot sta bila prva. Papagajčka sta zelo pridna. Vsakokrat, ko pride očka domov, začneta na vso moč čivkati. Vsi smo navezani nanje.

Marko Saksida
5. r. KATINARA

Ko sem bil še majhen, sva z očetom šla kosil travo za živino. Ko je oče kosil, je iz trave srfotala majhna ptička. Začuden sem jo gledal, ker sem tako prvič videl. Oče je dejal, da je prepelica. Ustavil je kosilnico, stekel za ptičko, so sklonil, jo pobral iz trave in mi jo dal v pest. Naročil mi je, naj pazim, da mi ne zbeži. Opazil sem tudi gnezdo, v katerem je bilo še eno celo jajce in nekaj lupin. Vzel sem jajce in ga držal v drugi pesti. Mala ptička, ki sem jo imel v roki, je izgledala, kot bi se bila komaj zvalila.

Ko sva se vrnila domov, mi je jajce padlo iz rok in se razbilo. Ptička, ki je bila v njem, pa je poginila. Živo ptičko sva z bratom dala v kletko. Hranili sva jo z zrnjem, s katerim je oče hranil kokoši. Po dolgem negovanju je ptička dorasla. Nekega dne sva z bratom sklenila, da ji vrneva prostost. Odprla sva vratca kletke in gledala, kdaj bo vzletela. Ko je odletela, sva jo z veseljem spremljala s pogledom, ker sva vedela, da je prosta ptička najbolj zadovoljna.

Damjan Glavina
5. r. KATINARA

Pred leti, ko sem bil še majhen, so sosedje popravljali streho. Nekega dne je prišel sosed in v roki prinesel nekaj majhnih vrabcev. Dobil jih je v gnezdu na strehi. Bili so še majhni, pa so že znali leteti. Oče je vzel škatlo in iz nje naredil hišico, vanjo je dal polno vate in položil vanjo vrabčke. Imeli smo jih nekaj dni, dokler niso sosedje končali popravljati strehe, nakar so vrabčke spet dali v gnezdo na streho.

Še sedaj je tam gnezdo in v njem bivajo vrabčki. Večkrat vidim, kako priletijo. Nekaj let kasneje, ko sem hodil v drugi razred, sem na sosedov vrt postavil ptičjo krmilnico. Vanjo je priletel marsikateri kos. Predvsem pa so tja letali vrabci, ki imajo gnezdo na sosedovi strehi.

Viljam Lorenzi
5. r. KATINARA

PRIPRAVE ZA BOŽIČNE PRAZNIKE

Zgleda, da bo ta božič 1977 mrzel. Gospod sluga Gigi je že pred časom naredil v šoli jaslice. Ko smo zjutraj prišli v šolo, smo se jih zelo razveselili.

Za nastop pred počitnicami smo začeli vaditi igrice. Igrico bomo igrali samo mi, učenci četrtega razreda. Drugo igrico pa vadbimo skupaj z učenci petega razreda. Učenci ostalih razredov, ki niso prišli na vrsto, bodo deklamirali pesmico »Božič na Krasu«.

Tudi doma naredimo jaslice. Letos za božič odpotuje babica v Avstralijo. Tako bomo brez babice za praznike. Vseeno upam, da se bomo med temi prazniki veselili.

Ingrid Sedmak
4. r. KRIŽ

Urednikova pošta

Predobro vem, da vsi že nestrpnno čakate na nagradno žrebanje, v upanju, da vam bo sreča mila in da boste lahko odnesli kakšno nagrado. V prejšnji številki sem napovedal, da bo žrebanje 17. januarja v Kulturnem domu po mladinski gledališki predstavi. Žal vam moram tokrat sporočiti, da je uprava Stalnega slovenskega gledališča krstno uprizoritev mladinske igre Miroslava Košute »Vitez na obisku« iz tehničnih raz-

logov preložila na kasnejši čas. Iz tega razloga nagradnega žrebanja za Galebove naročnike 17. januarja, kot napovedano, ne bo. Oproščam se za to zakasnitev, ki pa ni odvisna od uredništva.

Točen datum nagradnega žrebanja bom sporočil naknadno in sicer v dnevnem časopisu in po radiu. Po vsej verjetnosti bo žrebanje enkrat sredi februarja.

Medtem imate vsi tisti, ki niste še poslali dopisnice, čas, da to storite. Doslej sem dobil 931 dopisnic, skupno pa sem jih razdelil 1271. Manjka jih torej še 340, kar pomeni skoraj več kot četrtina. Kam so izginile? Jih morda imate doma, ste nanje pozabili? Če dopisnice ne pošljete nimate nobene možnosti, da bi dobili nagrade. Zato ponavljam, tisti, ki dopisnice niste izpolnili in poslali, storite to čimprej. Imate še nekaj tednov časa!

Vse mlade, najmlajše in starejše šolarje opozarjam, da je začela slovenska radijska postaja »Trst A« vsak dan, razen v nedeljah, oddajati kratko pravljico za dobro jutro. Pravljico lahko poslušate ob 7.45 zjutraj. Takrat ste že zbudjeni in se pripravljate za v šolo, zato ne boste imeli nobenih težav z vstajanjem. Pravljico lahko poslušate v času, ko se umivate, oblačite ali med zajtrkovanjem. Želim vam prijetno poslušanje.

Zvesta, a neznana bralka, menda iz Gorice (poštni žig je iz Gorice z datumom 13.12.77), mi je poslala nepodpisano pismo s prikupno pesmico o Božiču in s prošnjo za objavo. Nerad objavljam nepodpisanih stvaritev, ali če jih, poznam ime avtorja, zato lepo prosim zvesto bralko, naj se predstavi. Če svojega imena ne želi videti natisnjena, naj kar pove, ustregel bom njeni zahtevi. Vsekakor pesmice »Božična« nisem objavil v tretji številki, ker sem jo dobil prepozno, ko je bil namreč Galeb že tiskan. Pesmica bo prišla v poštev v prihodnjem letniku, razen če bralka hoče, da jo objavim v rubriki »Šolarji pišejo«. Na vsak način pričakujem vaš odgovor s podpisom in željami. Toplo se vam zahvaljujem za voščila in enako želim tudi vam.

Armando Hrovatin, učenec 5. razreda osnovne šole na Opčinah, se je spet oglasil s pismom, v katerem me sprašuje, če bi

lahko v Galebu objavil sliko njegovega udomačenega volčjega para. Poleg tega se zanima, če ima še kdo doma udomačenega volka, pa ne samo pri nas, temveč tudi drugod po svetu. Slišal je tudi za neko zvrst volkov, ki menda živijo v Kanadi in na Aljaski in jih imenujejo lobe. Na koncu svojega pisma pa predlaga, naj bi Galeb objavljala opise živali in njihovega življenja, zlasti tistih že redkih živali, ki jim preti izumiranje, kar bi zanimalo širši krog bralcev.

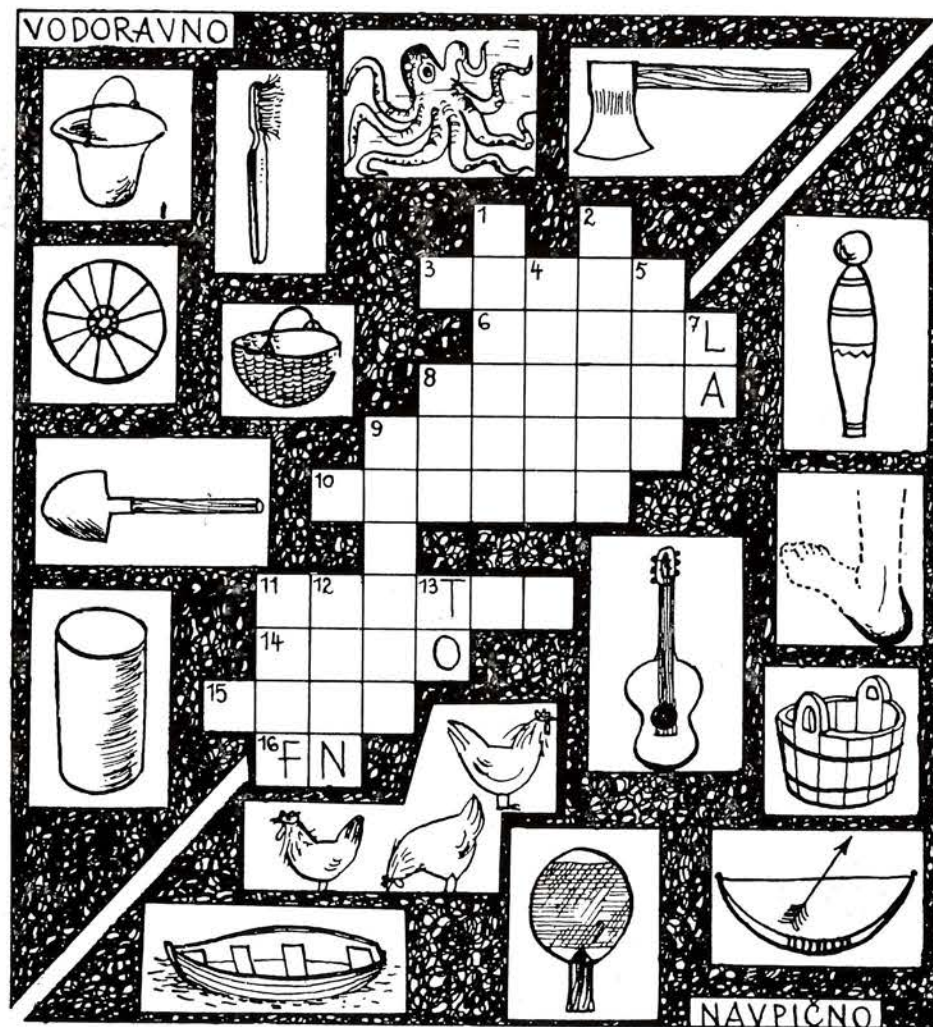
Dragi Armando, glede prošnje, da bi Galeb objavil sliko tvojih dveh volkov, sem ti vedno na razpolago. Le pošlji sliko in kratak opis in ustregel ti bom. Glede ostalih tvojih vprašanj in želj, ti lahko odgovorim le to, da kljub prizadevanju in iskanju, nisem mogel izslediti nobenega podatka, koliko volkov še živi v Evropi, kdo jih je poskusil udomačiti in kje. Nobenega podatka nisem našel niti o lobu, ki naj bi živel v Kanadi. Morda gre le za navadnega, tako imenovanega »zahodnega« ali ameriškega volka, ki je za spoznanje večji od evropskega in živi v severni Ameriki, ali pa za kojota. Ni izključeno, da ni ime loba le krajevnega pomena, se pravi, da ga tako imenujejo le tamkajšnji prebivalci, ker ta izraz v strokovni literaturi o živalih ni naveden. Kar se tiče opisov živali, ki naj bi jih objavljala Galeb, bom tvoj nasvet upošteval in skušal ustreči ne samo tebi, ampak tudi drugim bralcem, ki so jim živali pri srcu.

Pred zaključkom še iskrena hvala vsem tistim, ki so mi voščili prijetne in zadovoljne praznike. Hvala vsem, zlasti Pavlu Sardoču, dijaku 2. A razreda srednje šole »Srečko Kosovel« na Opčinah, ki se me je, prav tako kot decembra 76, spomnil tudi sedaj z izredno iznajdljivo izdelano voščilnico, na kateri se odpira zastor, za katerim je napisano voščilo. Le da se je tokrat Pavel tudi podpisal, medtem ko je zadnjič na to pozabil. Iskrena hvala! V novem letu želim vsem mnogo uspehov!

UREDNIK

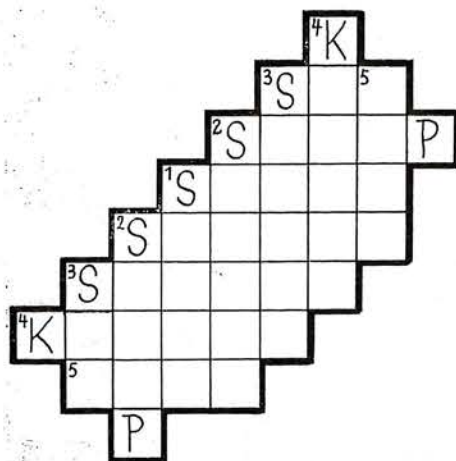
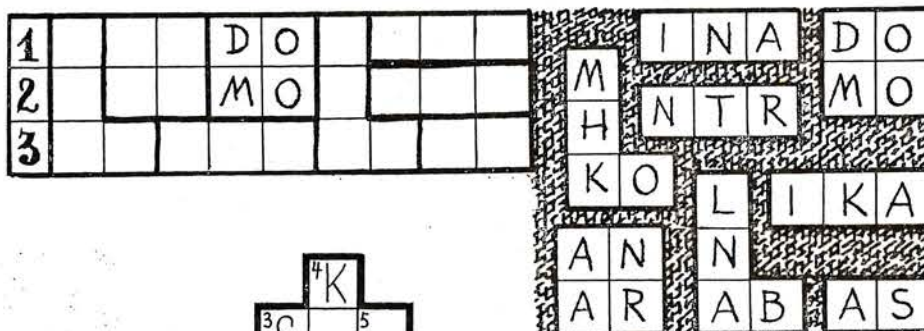
Za listre glave

SLIKOVNA KRIŽANKA

Vse predmete opiši z besedami in jih vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale. Nekaj črk je že vpisanih.

SESTAVLJENKA

Vse like z vpisanimi črkami sestavi v pravokotnik na levi tako, da boš v treh vodoravnih vrstah dobil imena treh glasbenih instrumentov. Zgornji desni lik je že na pravem mestu.

MAGIČNI LIK

Vodoravno in navpično: 1. bojazen, 2. zdravju škodljiva snov - pojav ob nevihti, 3. gornji del stavbe - vrsta ribe, 4. rastlinam podobna žival toplih morij, 5. nadležna žuželka.

Rešitve ugank pošljite do 5. v mesecu na uredništvo Galeba: Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.

REŠITVE UGANK IZ TRETJE ŠTEVILKE

KRIŽANKA »SNEŽENA MOŽA« - Vodoravno: 1. dom, 4. Zadar, 5. MA, 7 ko, 8. ost, 10. ep, 11. trud, 13. ondod, 15. kanu, 17. NO, 718. email, 19 ep, 20. Kot, 23. jecljavec, 26. moč, 28. Almira, 29. Divača, 32. rega, 33. brcati, 34. oaza, 35. pogajalec, 37. AV, 38. ran, 39. Emonec, 41. ista, 43. Atila, 44. kantina, 46. soba. **Navpično:** 1. da, 2. od, 3.

Makedonec, 4. zastonj, 5. rop, 6. MO, 9. Trnuljčica, 12. ud, 14. doplačilo, 15 km, 16. AA, 20. kam, 21. ovira, 22. Tereza, 24. JNA, 25. cagavka, 27. odrgnina, 30. vajeti, 31. ataman, 33. boa, 34. očet, 35. preko, 36. ena, 40. CI, 42. ST, 45. ab.

PIRAMIDA - 1. ž, 2. že, 3. jež, 4. ježa, 5. janež, 6. žganje, 7. žaganje.

PREMIKALNICA - Tri divje živali so: šakal, opica, kojot.

REŠITVE SO POSLALI: Valentina Hrovatin, Marko Kerpan, Jan Gulič, Lucija Rebek, Emanuela Bratoš, Karmen Purič, Robert Škerlavaj, Irene Vremec, Maurizio Sosič, Ivan Sosič, Lučka Štoka, Nicoletta Sosič, Aleksandra Škerlavaj, Andrej Sosič, Ivo Hrovatin, Barbara Morpurgo, Sabina Citter, Armando Hrovatin, 3. in 5. r. OPČINE. Jadranka Čulav, 3. r. SV. FRANČIŠEK. Elio Iori, 5. r. MAVHINJE. Lidija Glavina, 4. r. RICMANJE. Marvida Čuk, 3. r. SV. IVAN. Aleksander Skrinjar, 4. r. NABREŽINA. Samuel Hlede, Janko Pintar, 1. c r. SREDNJA GORICA. Elena Cerqueni, 2. b r. SREDNJA SV. IVAN. Kristina Gergolet, 3. r. DOBERDOB.

NAGRADE DOBIJO: Robert Škerlavaj, 3. r. OPČINE. Jadranka Čulav, 3. r. SV. FRANČIŠEK. Marvida Čuk, 3. r. SV. IVAN. Aleksander Skrinjar, 4. r. NABREŽINA. Janko Pintar, 1. c r. SREDNJA GORICA.